

Žít, to je stávat se podobnými Bohu

Origenes

Nejvyšším dobrem, k němuž spěje veškerá rozumná příroda a které je rovněž nazýváno završením všeho, je podle definice mnoha filosofů stát se co nejpodobnějšími Bohu.

Nemyslím, že na to přišli sami, převzali to z božských knih. Právě na to jako první poukazuje Mojžíš ve vyprávění o stvoření člověka: „Učiňme člověka ke svému *obrazu*, podle naší *podoby*.“

A pak dodává: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu ho stvořil; stvořil je jako muže a ženu.“ (Gn 1,26-27)

To, že řekl „stvořil ho k obrazu Božímu“, nezmínil však podobnost, neznamená nic jiného, než že ve stvoření se člověku dostala důstojnost obrazu, ale dokonalost podobnosti byla zachována jako cíl. Člověk jí totiž musí dosahovat usilovným napodobováním Boha vlastními skutky.

Možnost dokonalosti mu byla dána hned od začátku prostřednictvím důstojnosti obrazu. Na konci pak člověk skrze skutky má dosáhnout pro sebe dokonalé podobnosti. Takový stav věcí jasněji a nepochybněji vysvětluje apoštol Jan takto: „Milování, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.“ (1Jan 3,2)

Tím jistojistě myslel, že je třeba doufat jak v konec všeho, jenž je mu zatím podle vlastních slov neznámý, tak v podobnost s Bohem, jež bude dána podle dokonalosti našich zásluh. Od podobnosti se přejde ke sjednocení, protože při konečném zúčtování, nebo-li na konci bude „Bůh všechno ve všem“ (1Kor 15,28).